

**PARRÒQUIES DE
SANT JOSEP I SANT PAU
17 DE GENER DE 2021
DIUMENGE II DE DURANT L'ANY
Any 69. suplement núm. 4.034**

**DURANT LA SETMANA DEL 17 AL 24 DE
GENER, PREGAREM A SANT JOSEP:**

Dilluns, 18: dif. de la parròquia. **Dimarts, 19:** A.A.C.; Joaquim Sastre (aniversari). **Dimecres, 20:** Segunda Méndez Pérez. **Dijous, 21:** en acció de gràcies. **Divendres, 22:** Dalmau de Ciurana; Josep M. Cànovas. **Dissabte, 23:** En acció de gràcies. **Diumenge, 24:** dif. fam. Bordas; Pere Custal; Miquel Bataller.

**DURANT LA SETMANA DEL 17 AL 24 DE
GENER, PREGAREM A SANT PAU:**

Dissabte, 23: Catalina Fabra Sala.
Diumenge, 24: Carolina Cros

Per pensar... per pregar...

"Crist no aplegà els seus deixebles per simplement millorar la seva condició de pescadors del llac de Tiberiades o la seva pràctica dels manaments. Els va cridar per anar mar endins, avançar en les aigües profundes, i per esdevenir testimonis d'una bona nova que s'adreça a tothom. Si no entrem decididament en aquesta missió d'anunciar la Bona Nova, ens exposem a no creure que és realment bona i a no veure que ens afecta. Una fe que no es proposa i no es comparteix és una fe que s'asseca i ja no interessa més, ni tan sols als creients.

Cert, som les generacions que veuen desaparèixer un cert nombre de formes de vida cristiana o d'activitats que caracteritzaven l'estructura de les nostres parròquies. Però Jesús no prometé l'eternitat a les nostres modalitats de vida, àdhuc de vida en Església. Prometé l'assistència del seu Esperit als qui envià com a testimonis en el món, sense retirar-los del món. No els prometé ni l'aprovació general ni el suport dels poders, sinó la incomprensió i l'adversitat."

André Vingt-Trois, arquebisbe emèrit de Paris,
La nostra missió a Paris.

PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS.

Senyor, font d'esperança.
Us lloem pel do del vostre
Esperit,
el qual ens dóna vida,
esperança i alliberació
del pecat, del dubte
i de la desesperació.

Gireu benigne el vostre esguard
sobre les pors
i les nostres faltes
d'imaginació
les quals ens priven d'avançar
vers la unitat.

No sigueu més tolerant
amb la nostra tossuderia
i els nostres fums
pels quals arribem a preferir,
per damunt de la unitat
que tenim en Crist,
les nostres divisions.

Feu-nos sentir fam i set
de la unitat visible;
que no descensem fins
que no ho fem en vós;
que no ens sentim satisfets
fins que no siguem u
en l'altre i u en vós,
a lloança de la vostra
immensa glòria. Amén.

Anna-bel Carbonell.

En aquests temps del Covid hem d'intensificar
les nostres mirades. No ens podem saludar, ni
abraçar i hem de guardar una certa distància
de seguretat, però podem fer que les nostres
mirades siguin millors: més netes, més vives,
més alegres... sense mirades no existeix la
humanitat ni hi ha amor.

Veniu i ho veureu...

Avui a l'evangeli hem escoltat aquestes paraules de Jesús. En començar demà (del 18 al 25 de gener) la setmana de pregària per la unitat dels cristians, aquestes paraules haurien de ressonar amb una força ben clara: donar testimoni de fe.

Certament que vivim un moment delicat per la situació de la pandèmia del Covid-19 que ens afecta en tots els àmbits de la societat; i al mateix temps estem immersos en una societat plural, aconfessional, i fins i tot diria que irreligiosa en molts aspectes del seu viure quotidià. La fe -i el seu testimoni de vida- no s'imposa sinó que es proposa com a camí de vida; camí de realització personal; i al mateix temps de societat que vol teixir uns valors que la cohesionen, donen identitat i la fan avançar mirant el futur amb positiu.

Els cristians sabem que el fet religiós és una realitat cultural i vivencial viva, a la qual no podem donar l'esquena a l'explicitació de les nostres creences i manifestacions de fe. Aquesta setmana de pregària per la unitat dels cristians, se'ns recorda que aquesta expressió de fe té molts matisos i variants -deguts especialment al procés de la història de la nostra Església, i a molts interessos socials i culturals, no sempre prou clarificats!- que configuren el nostre patrimoni d'experiència religiosa en el seguiment de Jesús.

L'impacta del testimoni de Jesús a aquells que els seguien fou gran; especialment pel que ensenya, i no tant per les paraules sinó amb els fets de vida quotidiana: estimar i pregar amb les persones que l'envolten. Aquí rau el nucli essencial del **veniu i ho veureu**, és el redescobrir la presència de Déu en el dia a dia; en l'escoltar, en l'acompanyar, en l'animar i donar ànims, en el curar, en el compartir els àpats, en contenir els mals humors d'aquells que estan al seu redós, en les decepcions que la vida et dona, en les tristeses i els dols per la pèrdua de les persones estimades, en alegrar-nos amb el goig dels altres,... en definitiva intentar en tot moment de créixer en la fe i en la confiança en Déu. Aquest és el programa de vida. Aquesta hauria de poder ser avui la nostra pregària per la unitat dels cristians: sentir la feblesa de les nostres forces, i alhora voler anar a veure'l en el que fa...

Molt sovint anem una mica a les palpentes, en això del testimoniatge de la fe. La dimensió espiritual és quelcom essencial en la vida de les persones -encara que per molts sense saber-ho-, és viure l'interioritat de copsar quelcom que és més gran que jo, i em mostra el camí de viure en l'autenticitat. Avui ens costa emmarcar amb naturalitat la nostra dimensió de fe en la vida quotidiana, per això ens costa ser testimonis de la fe que ens dona vida. **Veniu i ho veureu** és el sentit meravellós de la vida que Jesús ens mostra a cadascú.

Jordi Reixach i Masachs
Girona, 17 de gener de 2021.